

fuld i denne Retning, at de netop saameget lettere kunde gøre Noget frem, som Regjeringen ønskede. Affkurat ligesom ifjor, fuldstændig ligesom ifjor, da vi forhandlede om Militærlovene, det vil sige, vi gaa imod Regjeringen, vi bryde os ikke om Regjeringen, naturligvis faae vi dette, saa gaar Krigsministeren, det hele kan maaske ramle sammen, og hvem veed, hvad der saa kan komme, og alle disse smukke Forhaabninger, som man vakte. Saa begyndte det med de 3 Døgn, og saa endte det med: Tak, vi tage det med Glæde. (Udbrydelse af Rjær) Det er det Medlem maa ikke afbryde mig, ellers bliver jeg nødt til ogsaa at strejfe over paa hans Enemærker, og det vil jeg gjerne være fri for, jeg vil holde mig til Sagen i sin Almindelighed. Saa faae vi da Betænkningen, og denne overmaade snibdt af-fattede Skrivelse fra Regjeringen. Først nogen Eurbhed over, at uagtet man ikke synes om, at der skulde forhandles i denne Sag, saa har man dog gjort det, i Grunden skulde man have negtet det og have sagt: Vi ville modsætte os Sagens videre Fremme. Hvorledes Regjeringen skulde have faaet denne martialiske Beslutning gennemført her i Salen, det veed jeg ikke; her maa vi dog løbe Kontenancen, at vi ere Opposition; vi give Regjeringen, hvad den vil have selv i de største Spørgsmaal, men ude i Landet maa det lyde, at vi ere Opposition, og derfor maatte de fortsætte, selv om den kraftige Beslutning var forsøgt sat i Værk. Det Gneske skulde være, om Regjeringen havde sat sig selv ind paa den Stilling. Derjom de fremme denne Lov til anden Behandling, saa gaa vi, men Ministeriet har ikke den Skavank at sætte sig ind paa Nogetsomhelst, i de sidste 10 Aar have vi ikke hørt nogen Regjering af den Art, de have hørt sig selv og deres Stilling saa højt, naturligvis af høiere Hensyn, at ingen Sag af nogen Betydning har været dem høiere, saaledes at de have ladet enhver Sag falde, selv om de have kaldt den den første Livssag, medens de selv ere blevne staaende, den Skavank har Regjeringen altsaa ikke, at den kan sætte sig ind paa Noget, det kunde de vanskeligt have gjort, jeg vil antage, at nogen stor Forlegenhed var Folkethinget vel heller ikke kommen i derved. Efter at dette Ansigt kommer frem — det er rigtig nok somt skrevet, jeg har ikke læst noget Afstykke fra Regjeringen, som har moret mig mere, det er fortræffelig sammensat og pointerer Situationen i dens fineste Nuancer — saa gaar man over til at sige: Ja, men da Forslaget med adskillige Endringer endog behager Mindretallet, saa er det, ligesom de faae en lille Rivaf for den Slaags Villighed for at styrke deres Stilling, for at lade, som om de skulle tro, at de have gjort Indrømmelser; Regjeringen vil da lade Naade gaa for Ret og ikke lægge Hindringer i Veien for Forslagets videre Fremme, fordi det i væsentlige Henseender vil være forbedrende. Jeg

vil sige til, at i en væsentlig Grad, det betyder efter den høitærede Ministers Udtalelse idag, forbedret i en meget væsentlig Betydning, saa at det nærmer sig meget stærkt til, hvad Ministeriet kunde ønske sig. Det vil altsaa lade Naade gaa for Ret og vil ikke modsætte sig Forslagets videre Fremme, men vil forbeholde sig sin videre Stilling, og det fortænter jeg det ikke i; thi naar den arede Ordsfører har fremstillet sit Forslag som et mageløst demokratisk Forslag, der har stor Betydning for dem, som have kæmpet for noget Andet i de sidste 10 Aar, kan jeg godt begribe, at Ministeriet vil forsøge, om det ikke ved Lovforslagets videre Gang kunde faae noget Mere høgtet derpaa; man tog den nok alligevel. Da det er saa sød en Bille, hvorfor skulde man saa ikke kunne smøre Noget uden paa, for at faae den til at glide. Det er meget muligt, at det kan lykkes, jeg ønsker at faae det at se (Bernitsen: Na!) Det er det Medlem for Bogense siger Na! Jeg forsikrer, at efter det, vi have oplevet her, skal Ungenting overrasse mig, ikke Nogetsomhelst. Altsaa, jeg tror, at jeg er fuldt berettiget til at komplimentere Regjeringen for den heldige Ledelse af denne Sag; denne Ledelse er saa fint anlagt, saa formaalstjenlig, saa jeg vil indrømme, at det høitærede Medlem af Regjeringen, der er her tilstede (Navn), maatte næsten til for at lede det, idet han jo som Folkethingsmand har finere Dren for vor Koncert her, end man kan forlange af Andre, der ikke stadig lene her eller deltage i Livet her. Jeg maa ligeledes gratulere hans gamle Kollega og høitærede Meningsfælle, som staar her i Nærheden, det er det Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Thomsen). Jeg har det meget nærværende, hvorledes det er det Medlem besandt sig under en tidligere Forsvarsminister. En tidligere Forsvarsminister, nuværende Landsthingsmand for den og den Kred — jeg maa ikke nævne hans Navn, men vi veed jo, hvem det er — fremsatte et Lovforslag, som havde affkurat samme § 8, som Lovforslaget har her, og hvor man nu vil indstykke som ordinær Straf Straf i Bøien. Han havde ingen Straf i Bøien, og han havde samme Fængselsstraf som i § 11, der her staar i Lovforslaget. Han var gaaet bort fra Straafstraffen og Straf i Bøien som Fængselsstraf af mange Grunde, blandt andet fordi han sagde, at, naar de kunde undvære det i Preussen, kunde man ogsaa undvære det her; efter den nyeste militære Straffelov i Preussen af 1872 havde man det slet ikke der og, saavidt jeg forstod ham, var hans Mening den, at han ikke troede de Danske vare værre at tumle end Tydskerne. Han havde som Stedfortræder Bindestraffen i Felten og under større Tropicamlinger, hvor Arrestlokaler ikke havde, som Erstatning altsaa for Arrest. Han havde selvfølgelig endnu meget mindre Straf i Bøien som arbitrar Straf i hans § 197, som er den nuværende § 200.